

Forslag

Til

Lov om ændring af dyreværnsloven

(Strafskærpelse, påbuds- og forbudsordning, ophævelse af krav om tilladelse til æglægningsbure)

§ 1

I dyreværnsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1150 af 12. september 2015, foretages følgende ændringer:

1. § 6 affattes således:

»§ 6. Miljø- og fødevareministeren kan fastsætte regler om indretning, drift og anvendelse af ægproduktionssystemer, herunder om pasning og pleje af æglæggende høner.«

2. § 7 og § 8 ophæves.

3. § 24 b, stk. 1, affattes således:

»Miljø- og fødevareministeren kan meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd. Påbud og forbud skal meddeles skriftligt. Endvidere skal den, der har ansvaret for dyret, have lejlighed til at udtale sig, før et påbud eller forbud meddeles.«

4. To steder i § 24 b, stk. 3, og i § 24 e, stk. 1, og i § 28, stk. 2, nr. 3, som bliver § 28, stk. 3, nr. 3, ændres »påbud« til: »påbud eller forbud«.

5. § 28, stk. 1, affattes således:

»Den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, straffes med bøde eller fængsel indtil 2 år. Der skal ved udmålingen af straffen tages hensyn til, om der foreligger uforsvarlig eller grovere uforsvarlig behandling af dyr.

6. I § 28 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

Stk. 2. Har det i stk. 1 nævnte forhold haft karakter af mishandling, er straffen fængsel indtil 2 år.«

Stk. 2 - 9 bliver herefter til stk. 3 - 10.

7. I § 28, stk. 2, nr. 1, der bliver stk. 3, nr. 1, udgår »§ 6, stk. 1,«.

8. I § 28, stk. 7, der bliver stk. 8, ændres »stk. 5 og 6« til »stk. 6 og 7«.

9. I § 29, stk. 4, ændres »§ 28, stk. 9« til »§ 28, stk. 10«.

10. I § 32, stk. 4, 2. pkt., ændres »§ 28, stk. 7« til »§ 28, stk. 8«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2016.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Skærpelse af bødestrafte og fængselsstraffe i grove dyreværnsager
 - 2.1. Gældende ret
 - 2.1.1. Dyreværnslovens § 28, stk. 1
 - 2.1.2. Niveauet for bøder og fængselsstraffe
 - 2.1.2.1. Bødeniveauer
 - 2.1.2.2. Retspraksis vedrørende fængselsstraf
 - 2.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser
 - 2.3. Lovforslagets indhold
 - 2.3.1. Særligt om bøder
 - 2.3.2. Særligt om fængselsstraf
3. Påbuds- og forbudsordning
 - 3.1. Gældende ret
 - 3.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser
 - 3.3. Lovforslagets indhold
4. Ophævelse af krav om tilladelse til at anvende æglægningsbure
 - 4.1. Gældende ret
 - 4.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser
 - 4.3. Lovforslagets indhold
5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
7. Administrative konsekvenser for borgerne
8. Miljømæssige konsekvenser
9. Forholdet til EU-retten
10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
11. Sammenfattende skema

1. Indledning

Med lovforslaget foreslås straffen for overtrædelse af dyreværnsloven skærpet i sager om mishandling af dyr, grovere uforsvarlig behandling af dyr, og i gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr, både hvad angår varigheden af fængselsstraffe og – for så vidt angår sager om grovere uforsvarlig behandling af dyr og i gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr – bødestørrelserne. Forslaget omfatter såvel overtrædelser begået i forbindelse med gerningsmandens udøvelse af sit erhverv som sager om private behandling af dyr. Dog foreslås der ingen ændringer i bødestørrelserne for så vidt angår de sager om transport af dyr, som blev skærpet med lov nr. 530 af 6. juni 2007 om ændring af dyreværnsloven.

Baggrunden for den foreslåede strafskærpelse er, at mishandling af dyr, grovere uforsvarlig behandling af dyr og gentagelse af uforsvarlig behandling af dyr er alvorlige forseelser, hvilket i højere grad bør afspejles i strafudmålingen.

Med lovforslaget foreslås det at ændre den nuværende påbudsbestemmelse således, at anvendelsesområdet for påbud udvides. Det foreslås endvidere samtidig at indføre hjemmel til at meddele forbud. Med forlig om veterinærområdet af 2. november 2012 (Veterinærforlig II) blev det aftalt at overveje at øge anvendelsen af påbud samt at indføre mulighed for brug af forbud på dyrevelfærdsområdet, som en del af den styrkede incitamentsstruktur for at motivere til regelefterlevelse. Miljø- og Fødevareministeriet har vurderet, at der er behov for i videre udstrækning at kunne anvende påbud på området samt at indføre hjemmel til at kunne meddele forbud.

Herudover foreslås det, at kravet i dyreværnslovens § 6 om, at æglægningsbure kun må anvendes med tilladelse fra Fødevarestyrelsen, ophæves. Baggrunden er, at der ikke længere vurderes at være behov for særlige tilladelser til burægproduktion, da alle burægproducenter nu har omlagt produktionen til berigede bure. Med den nye affattelse af bestemmelsen foreslås de gældende bemyndigelsesbestemmelser i lovens § 6, stk. 2 og 3, til at fastsætte nærmere regler om indretning og drift af æglægningsystemer samt pasning og pleje af dyrene videreført.

2. Skærpelse af bødestrafte og fængselsstraffe i grove dyreværns sager

2.1. Gældende ret

Den generelle strafbestemmelse i dyreværnsloven er § 28, hvorefter overtrædelse af dyreværnsloven og regler udstedt i medfør af loven straffes med bøde eller fængsel.

Den centrale del af straffebestemmelsen er lovens § 28, stk. 1. Efter denne bestemmelse kan den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforsvarligt, straffes med bøde eller fængsel indtil 1 år. Hvis behandlingen af dyret har haft karakter af mishandling, er straffen fængsel indtil 1 år og i gentagelsestilfælde indtil 2 år, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 1, 2. og 3. pkt.

Dyreværnslovens § 28, stk. 2, fastsætter strafferammen for overtrædelser af en række nærmere angivne bestemmelser i dyreværnsloven (herunder bestemmelserne §§ 1–3), når overtrædelsen ikke samtidig udgør uforsvarlig behandling, grovere uforsvarlig behandling eller mishandling af dyr. Efter § 28, stk. 2, straffes overtrædelse af de heri nævnte bestemmelser med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Samme strafferamme gælder for tilsidesættelse af et vilkår for en tilladelse eller undladelse af at efterkomme et

påbud efter § 24 b, stk. 1, uden at der er tale om uforsvarlig behandling, grovere uforsvarlig behandling eller mishandling af dyr.

Ved udmåling af straf efter dyreværnsloven eller efter regler fastsat i medfør af § 28, stk. 5 og 6, i dyreværnsloven skal det anses for en skærpende omstændighed, hvis overtrædelsen er begået som led i udøvelse af erhverv, herunder dyretransporter, jf. § 28, stk. 7.

Ud over bøde- og fængselsstraf kan den, der ved dom findes skyldig i mishandling, grovere uforsvarlig behandling, eller i på ny at have gjort sig skyldig i uforsvarlig behandling af dyr, ved dom blive frataget retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele taget beskæftige sig med dyr, jf. § 29. Forbuddet kan begrænses til at angå bestemte dyrearter, og ifølge retspraksis kan forbuddet også begrænses til at angå et bestemt antal dyr.

I straffesager om overtrædelse af dyreværnsloven kan der indhentes sagkyndige udtalelser om veterinære spørgsmål fra Det Veterinære Sundhedsråd og Fødevarestyrelsen. Det Veterinære Sundhedsråd kan i principielle sager bl.a. udtale sig om, hvorvidt en nærmere beskrevet adfærd indebærer uforsvarlig behandling, grovere uforsvarlig behandling eller mishandling af dyr.

2.1.1. Dyreværnslovens § 28, stk. 1

Ved udmåling af straffen efter dyreværnslovens § 28, stk. 1, skal anklagemyndigheden og domstolene tage hensyn til, om der foreligger uforsvarlig eller grovere uforsvarlig behandling af dyr. Er et forhold så groft, at der er tale om egentlig mishandling af dyret, skal der som udgangspunkt idømmes fængselsstraf.

Mishandling er den groveste form for overlast, som dyr kan udsættes for. Der findes ikke en egentlig definition af mishandling i forhold til grovere uforsvarlig behandling. Ifølge forarbejderne til ændringen af dyreværnsloven i 2007 vil dyrene i sager om grovere uforsvarlig behandling typisk have været udsat for overlast, der har medført skader af grovere karakter, f.eks. ved høj grad af smerte, lidelse, angst eller varigt mén, jf. dyreværnslovens § 1 (Almindelige bemærkninger, punkt 4.1.1. i LSF 215/2006/1). Det Veterinære Sundhedsråd kategoriserer ikke forhold som "mishandling", men som "groft uforsvarlig behandling med karakter af mishandling". Forholdet bliver vurderet ud fra dyret/dyrenes lidelsesgrad, varigheden af den behandling dyret/dyrene er udsat for og det enkelte dyrs konkrete skade/skader.

Bestemmelserne i dyreværnslovens § 28 om straf indebærer således en vurdering af, om en overtrædelse må anses for uforsvarlig behandling, grovere uforsvarlig behandling eller mishandling af dyr. For så vidt angår sager om mishandling af dyr, skal der som udgangspunkt nedlægges påstand om fængselsstraf.

I praksis vil påstand om fængselsstraf – hvis tiltalte ikke tidligere er straffet for overtrædelse af dyreværnslovgivningen – primært være relevant i sager om grovere uforsvarlig behandling af dyr, og typisk hvor der er tale om adskillige dyr, flere overtrædelser eller, hvor overtrædelsen har medført omfattende skader på dyrene.

Ved strafudmålingen finder de almindelige strafferetlige principper og bestemmelserne i straffelovens almindelige del anvendelse. Betingede fængselsstraffe kommer især på tale i de sager, hvor den tiltaltes personlige forhold har været en af årsagerne til lovovertrædelsen.

2.1.2. Niveaue for bøder og fængselsstraffe

En gennemgang af domme viser blandt andet, at der i dyreværnsager ofte er tale om forhold, der indebærer en overtrædelse både af bestemmelser i dyreværnsloven (f.eks. §§ 1–3) og af bestemmelser i de dyreartsspecifikke velfærdslove eller regler i andre retsfor skrifter (f.eks. regler om mærkning eller regler om transport). Den typiske sag vedrører således sjældent alene overtrædelser af dyreværnsloven. Straffen vil i de tilfælde blive udmålt samlet, og sanktionen for den enkelte lovovertrædelse fremgår ikke altid af den konkrete dom.

På baggrund af Rigsadvokatens udtalelse af 20. september 2002 om straffene for overtrædelse af dyreværnsloven blev bødeniveaue i sager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen generelt set skærpet væsentligt med lov nr. 384 af 28. maj 2003 ændring af dyreværnsloven i 2003 (L 154, 2002-2003 Tillæg A 3831). Skærperne omfattede både sager om overtrædelser, der var begået som led i gerningsmandens udøvelse af erhverv og sager om privates hold af dyr. Bødeniveaue blev derimod ikke skærpet i sager, hvor der alene er tale om brud på helt formelle regler, og hvor dyr ikke konkret har været udsat for væsentlig ulempe m.v.

Af bemærkningerne til ændringslovens ikrafttrædelsesbestemmelse fremgår det, at tidligere straffe for overtrædelse af de hidtidige regler i dyreværnslovgivningen kan tillægges gentagelsesvirkning efter de nye regler.

Med lov nr. 530 af 6. juni 2007 om ændring af dyreværnsloven (L 215, 2006-2007 Tillæg A 7754 og Tillæg B 1441) blev sanktionerne for visse dyretransporter yderligere skærpet. Hermed blev bl.a. det generelle bødeniveau i dyreværnslovens § 28 hævet for overtrædelse af reglerne om transport af dyr. Bødeskærpeisen omfatter de landmænd og transportører af dyr, som hver især bærer et ansvar for transportens forløb. Der var for disse persongrupper tale om mere end en fordobling af minimumsbøderne i forhold til det niveau, som blev vedtaget med 2003-ændringen af dyreværnsloven.

2.1.2.1. Bødeniveauer

De nuværende bødetakster m.v. i sager om overtrædelse af dyreværnslovgivningen fremgår af bemærkningerne til lovforslagene vedrørende ændringslov nr. 384 af 28. maj 2003 og ændringslov nr. 530 af 6. juni 2007 og betænkningen til denne lov, ligesom de er indarbejdet i Rigsadvokatens meddelelse nr. 2/2008. Tidligere straffe for overtrædelse af de hidtidige regler i dyreværnslovgivningen kan tillægges gentagelsesvirkning efter 2003-reglerne.

I sager om privates hold af dyr bør der, i følge forarbejderne til 2003-ændringen af dyreværnsloven (L 154, 2002-03, Almindelige bemærkninger, punkt 2.3.2.5.), som udgangspunkt ikke udmåles bøder under følgende strafpositioner i sager om uforsvarlig og grovere uforsvarlig behandling af dyr, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 1, 1. og 2. pkt., i andengangstilfælde for så vidt der ikke findes grundlag for fængselsstraf:

Overtrædelse	1. gang	2. gang
Uforsvarlig behandling af dyr	2.000 kr.	3.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	5.000 kr.	7.500 kr.

Når overtrædelsen er begået som led i erhverv betragtes det som en skærpende omstændighed, jf. § 28, stk. 7. I de sager, bør der som udgangspunkt ikke udmåles bøder under følgende strafpositioner i sager om

uforsvarlig og grovere uforsvarlig behandling af dyr, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 1, 1. og 2. pkt., jf. stk. 7, i andengangstilfælde for så vidt der ikke findes grundlag for fængselsstraf:

<i>Overtrædelse</i>	<i>1. gang</i>	<i>2. gang</i>
Ikke uforsvarlig behandling af dyr (væsentlig ulempe)	3.000 kr.	4.500 kr.
Uforsvarlig behandling af dyr	5.000 kr.	7.500 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	10.000 kr.	15.000 kr.

Med lov nr. 530 af 6. juni 2007 om ændring af dyreværnsloven er bødestraffene blevet skærpet for så vidt angår visse sager om transport af dyr (overtrædelser begået af landmænd og transportører). Under lovforslagets behandling i Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri indstillede et flertal lovforslaget til vedtagelse med ændringsforslag om bl.a. bødestraffene (jf. betænkningen til denne lov). Ændringsforslaget havde til formål at skærpe straffniveauet i visse sager om transport af dyr i forhold til det straffniveau, der fremgår af L 215, 2006-2007, Almindelige bemærkninger, punkt 3.2. Justitsministeriets overvejelser. Ændringsforslaget blev vedtaget og indebar, at straffene herefter som minimum bør være følgende:

<i>Overtrædelse</i>	<i>1. gang</i>	<i>2. gang</i>
Ikke uforsvarlig behandling af dyr	7.000 kr.	12.000 kr.
Uforsvarlig behandling af dyr	13.000 kr.	18.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	25.000 kr.	40.000 kr.

For at modvirke, at personer, som led i deres erhverv konsekvent overtræder dyreværnslovgivningen vil der i sådanne sager kunne være grundlag for absolut kumulation, dvs. sammenlægning af de bøder, der isoleret set er forskyldt i de enkelte tilfælde. Det anføres i bemærkningerne til både lov nr. 384 af 28. maj 2003 og lov nr. 530 af 6. juni 2007, at det må bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, i hvilket omfang dette udmålingsprincip (absolut kumulation) bør anvendes.

Spørgsmålet om hvilken bøde, der skal udmåles i den enkelte konkrete sag, beror på domstolenes samlede vurdering af sagens foreliggende omstændigheder. Det betyder, at der kan være grundlag for at udmåle bøder, der er højere og efter omstændighederne væsentligt højere end dem, der følger af de nævnte udgangspunkter. Det kan f.eks. være i sager, hvor det konkret kan lægges til grund, at der er opnået eller tilsigtet en økonomisk vinding. Omvendt kan der også konkret være grundlag for at udmåle lavere bøder end de anførte, f.eks. hvis forholdet i den konkrete sag har mindre strafværdighed eller den pågældendes personlige forhold taler for det. De domme, hvor bødestørrelserne adskiller sig fra de vejledende bødestørrelser, er for så vidt angår lavere bødestørrelser primært konkret begrundede i særlige tidsmæssige eller personlige forhold, og for så vidt angår større bødestørrelser, er der ofte tale om domme, der vedrører mange forhold/overtrædelser på flere områder, der er til bedømmelse samtidig.

2.1.2.2. Retspraksis vedrørende fængselsstraf

Justitsministeriet har på baggrund af en forespørgsel fra Miljø- og Fødevareministeriet indhentet en udtalelse fra Rigsadvokaten i marts 2015 om retspraksis generelt ved overtrædelse af dyreværnslovgivningen. I den forbindelse oplyser Rigsadvokaten blandt andet, at straffniveauet efter retspraksis i sager, hvor der er tale om mishandling af dyr, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 1, 3. pkt., synes at ligge i niveauet omkring 30 dages fængsel afhængig af sagens omstændigheder og grovhed. Straffastsættelsen i disse sager beror ligesom i andre straffesager på domstolenes konkrete vurdering af

forholdets karakter og grovhed sammenholdt med sagens øvrige omstændigheder, herunder oplysninger om den tiltaltes personlige forhold.

I praksis foreligger sager om mishandling blandt andet i situationer, hvor landmænd gennem længere tid ikke har draget omsorg for en besætning af produktionsdyr bl.a. med den følge, at dyrene er syge, stærkt afmagrede eller døde, men kan også foreligge ved private personers manglende omsorg for eller skadeforvoldelse mod dyr.

Som eksempler fra retspraksis på sager, hvor der er straffet for overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 3. pkt., om mishandling kan fremhæves:

Retten i Hernings dom af 10. oktober 2012 (Rettens nr. 5-1861/2012), hvor en landmand, der tidligere var straffet for overtrædelse af dyreværnsloven, blev fundet skyldig i to forhold om overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1. Landmanden blev fundet skyldig i overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 3. pkt., jf. stk. 7, jf. § 1, ved at have behandlet sin svinebesætning groft uforsvarligt med karakter af mishandling, idet grisene ikke blev tilført tilstrækkeligt foder, hvilket medførte at ca. 500 smågrise døde, og ca. 450 smågrise måtte aflives ligesom flere grise åd af kadaverne. Endvidere blev landmanden fundet skyldig i overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 2. pkt., jf. stk. 7, jf. § 1 og § 2, ved at have behandlet sin svinebesætning groft uforsvarligt, idet 7 slagtesvin igennem dage til uger ikke var blevet behandlet for deres lidelser, hvilket medførte, at dyrene måtte aflives. Tiltalte blev idømt 30 dages betinget fængsel med en prøvetid på 1 år. Derudover blev landmanden frakendt retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele taget beskæftige sig personligt med produktionsdyr i 3 år.

Østre Landsrets dom af 19. september 2005 (gengivet i U2006.61Ø), hvor en ustraffet (land-)mand blev fundet skyldig i overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, og stk. 2, jf. §§ 1 og 2, ved gennem en længere periode at have holdt høns på en groft uforsvarlig måde med karakter af mishandling, idet der på tiltaltes ejendom blev fundet mange tusinde udsultede, døde høns. Tiltalte blev idømt 30 dages fængsel og frakendt retten til at eje, bruge, passe, slagte eller i det hele beskæftige sig personligt med dyr i 5 år.

Retten i Næstveds dom af 6. oktober 2010 (gengivet i anklagemyndighedens vidensbase som AM2010-10.06B2), hvor den tiltalte blev idømt 30 dages ubetinget fængsel for at have behandlet sin hund groft uforsvarligt med karakter af mishandling, idet han slog hunden mange gange i hovedet med et jernrør i den hensigt at aflive hunden, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 1, 3. pkt., jf. § 1, § 2 og § 28, stk. 2, nr. 1, jf. § 13. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på, at tiltalte nøje havde planlagt at aflive sin hund på en for hunden smertefuld måde. Tiltalte blev i øvrigt samtidig frakendt retten til at eje, bruge, passe, slagte eller i det hele beskæftige sig med dyr i 5 år, jf. dyreværnslovens § 29, stk. 1.

Østre Landsret dom af 11. juni 2015, hvor to tiltalte begge blev idømt 30 dages ubetinget fængsel for i forening, og efter forudgående aftale, at have udsat en pony for grov uforsvarlig behandling med karakter af mishandling, idet de pågældende skar halsen over på ponyen med en kniv uden forudgående bedøvelse, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 1, 3. pkt., jf. § 28, stk. 2, jf. § 1, § 2 og 13, stk. 1.

Vestre Landsrets dom af 16. august 2012 (gengivet i Tidsskrift for Kriminalret 2012, side 989), hvor tiltalte blev idømt betinget fængsel i 20 dage ved at have behandlet en hund af racen Chihuahua groft uforsvarligt med karakter af mishandling, jf. dyreværnslovens § 28, stk. 1, 3. pkt., jf. § 1, idet han kastede hunden mod en dør og derefter ud på en græsplane, hvorefter han ruskede hunden, hvorefter hunden afgik ved døden.

Ved straffastsættelsen blev der på den ene side lagt vægt på, at der var tale om dyremishandling, og på den anden side forholdets enkeltstående karakter, de formildende omstændigheder omkring optakten til episoden, tiltaltes personlige forhold, samt at forholdet var begået for næsten 2 år siden.

Som eksempler fra retspraksis på sager, hvor der er straffet for overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 1. og 2. pkt., om grovere uforsvarlig behandling af dyr, kan der henvises til:

Retten i Helsingørs dom af 10. marts 2009 (gengivet i anklagemyndighedens vidensbase som AM 2009.03.10B2), hvor tiltalte blev idømt en bøde på 7.500 kr. for grovere uforsvarlig behandling af en schæferhund samt frakendt retten til at holde dyr i 3 år. Tiltalte blev dømt skyldig i overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 1. pkt., jf. 2. pkt., jf. § 1, § 2 og § 3 stk. 1, ved at holde schæferhunden under uhygiejniske forhold og for manglende pleje, hvilket medførte, at schæferhunden måtte aflives.

Østre Landsrets dom af 24. april 2006 (gengivet i U2006.2197Ø), hvor en 55-årig ustraffet landmand blev idømt 20 dages betinget fængsel for overtrædelse af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 1. og 2. pkt., jf. §§ 1, 2 og 3, jf. § 28, stk. 7, ved at have behandlet sin besætning bestående af ca. 1.700 svin groft uforsvarligt bl.a. ved gennem et længere tidsrum ikke at have givet svinene permanent adgang til frisk vand og halm og for ikke at have adskilt syge svin fra raske svin og herved at have sørget for behandling af de syge svin. En nedlagt påstand om rettighedsfrakendelse blev ikke fulgt.

Endelig kan der – som eksempel på en dom, hvor der var tale om gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr – henvises til en dom afsagt den 28. juni 2010 af Retten på Bornholm (1-187/2010 og 370/2009). Den tiltalte, som tidligere var dømt for uforsvarlig behandling af dyr, blev idømt en bøde på 5.000 kr. for uforsvarlig behandling af 3 heste, 5 hunde og et fjerkræhold ved gennem længere tid ikke at have passet dyrene i overensstemmelse med deres behov med hensyn til navnlig fodring, vanding og generel behandling. Retten fandt det endvidere bevist, at de rum og arealer, hvor dyrene blev holdt ikke havde været indrettet på en måde, der tilgodeså dyrenes behov. Retten fandt det desuden bevist, at tiltalte ikke havde efterkommet et meddelt pålæg. Østre Landsret stadfæstede dommen den 23. september 2010 (10. afd. a.s. nr. S2152-10), idet Landsretten også fandt tiltalte skyldig i overtrædelse af hundelovens § 12, stk. 1, jf. § 1, stk. 1, ved at have undladt at mærke og registrere hunde..

2.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser

Mishandling af dyr er alvorlige forseelser. Miljø- og Fødevareministeriet ønsker, at straffen for de grovere overtrædelser af dyreværnsloven, det vil sige i sager om mishandling af dyr, grov uforsvarlig behandling af dyr og i sager om gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr, skal sættes op, så strafniveauet i højere grad afspejler forholdets grovhed. Dette forventes samtidig at kunne have en forebyggende effekt. Efter Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse er der ikke behov for, at skærpe straffene i sager om førstegangstilfælde af uforsvarlig behandling af dyr.

Dyr, der er i menneskers varetægt skal behandles forsvarligt og omsorgsfuldt. Det skal sikres, at straffen for overtrædelse af dyreværnslovgivningen afspejler forholdets grovhed, uanset om der er tale om dyr, som holdes i erhvervmæssig henseende eller som familie- eller hobbydyr. Der er eksempler på sager, hvor der er idømt korte fængselsstraffe for at slå dyr ihjel på en brutal måde. Den retstilstand bør efter Miljø- og Fødevareministeriet opfattelse ændres og længden af fængselsstraffene i sagerne om grovere

overtrædelser af dyreværnsloven øges. Det er Miljø- og Fødevareministeriets vurdering, at der også er behov for at skærpe bødeniveauet i sager om grovere uforsvarlig behandling af dyr og i gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr (for så vidt der ikke skal idømmes fængselsstraf), så bøderne i højere grad sættes i forhold til alvoren af den konkrete overtrædelse.

Som det fremgår ovenfor under punkt 2.1. ligger udgangspunktet for de idømte fængselsstraffe for mishandling af dyr på ca. 30 dage. Som eksemplerne viser, gælder dette også i tilfælde, hvor overtrædelserne er begået forsætligt.

Derfor er der behov for at ændre strafferammen, således at de fængselsstraffe, der fremover bliver idømt i sager om overgreb mod dyr, bliver yderligere differentieret ved, at der idømmes længere fængselsstraffe ved de grovere forhold, end tilfældet er i dag.

Det antages almindeligvis, at strafferammen i særlovsbestemmelser ikke bør overstige fængsel indtil 2 år, idet lovovertrædelser, der er så alvorlige, at de kan medføre længere fængselsstraffe, bør findes i straffeloven. Det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at der ikke på nuværende tidspunkt er behov for en sådan bestemmelse i straffeloven.

Det følger af almindelige strafferetlige principper, jf. straffelovens § 81, nr. 1, at gentagelse er en skærpende omstændighed. I retspraksis tillægges forstraffe således betydning for udmåling af straf inden for normalstrafferammen. Som konsekvens af en forhøjelse af strafferammen til 2 år, vil behovet for en særlig strafferamme til gentagelsestilfælde bortfalde.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

2.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget lægges der op til en skærpelse af straffene i dyreværnslovens § 28, stk. 1, som vedrører overgreb på dyr. Strafferammen foreslås skærpet til 2 år, der er det maksimale udgangspunkt for særlove, og som på Miljø- og Fødevareministeriets område bl.a. kendes fra § 70, stk. 2, i lov om hold af dyr. Der lægges, foruden en skærpelse af fængselsstraffene, op til en forhøjelse af bødeniveauerne (de vejledende normalbødestørrelser).

Loven foreslås ændret for så vidt angår bødestørrelser i sager om grovere uforsvarlig behandling af dyr og i gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr, og for så vidt angår fængselsstraf i sager om mishandling af dyr, grovere uforsvarlig behandling af dyr og gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr (for så vidt der skal idømmes fængselsstraf). Dog foreslås der ingen ændringer i bødestørrelserne for så vidt angår de sager om transport af dyr, som blev skærpet med lov nr. 530 af 6. juni 2007 om ændring af dyreværnsloven. Overtrædelser af dyreværnslovgivningen, der ikke udgør uforsvarlig eller grovere uforsvarlig behandling af dyr eller mishandling af dyr, vil som hidtil kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. § 28, stk. 2 (der med forslaget bliver stk. 3).

Det foreslås, at dyreværnslovens § 28, stk. 1, ændres således, at overtrædelser af dyreværnslovgivningen som udgør uforsvarlig behandling eller grovere uforsvarlig behandling af dyr, kan straffes med bøde eller

fængsel indtil 2 år og således, at forhold, der har karakter af mishandling af dyr, jf. § 28, stk. 1, 3. pkt., der med forslaget bliver stk. 2, kan straffes med fængsel indtil 2 år. Disse skærpselser har til formål at hæve straffniveauet for så vidt angår sager om mishandling af dyr, grovere uforsvarlig behandling af dyr eller gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr.

Som følge af den forhøjede strafferamme bortfalder den særlige strafferamme til gentagelsestilfælde. Der er samme rummelighed indenfor den foreslåede normalstrafferamme, som der er efter den gældende bestemmelse var, til at tage højde for gentagelsestilfælde.

2.3.1. Særligt om bøder

Der er senest ved lov nr. 384 af 28. maj 2003 sket en generel forhøjelse af bødestørrelserne for overtrædelse af dyreværnslovgivningen, mens bødeniveauet for overtrædelse af reglerne om erhvervsmæssig transport af dyr er skærpet yderligere ved lov nr. 530 af 6. juni 2007. I bemærkningerne til lov nr. 384 af 28. maj 2003 er det anført, at der er tale om "minimums-strafpositioner", hvilket betyder, at der kan udmåles bøder, der er højere eller lavere end de fastsatte udgangspunkter for bødestraf. Er et forhold så groft, at der er tale om egentlig mishandling af dyr, skal der som udgangspunkt idømmes fængselsstraf. Den endelige afgørelse heraf henhører under domstolene.

Med lovforslaget foreslås der ikke nogen ændring i 2003- opdelingen af minimumsbøder efter alvor (uforsvarlig behandling og grovere uforsvarlig behandling af dyr). Hvis forholdet har karakter af mishandling skal straffen fortsat være fængsel. Alvorsgraden i den gældende § 28, stk. 1, fastholdes således uændret, men bestemmelsen foreslås opdelt så det tydeliggøres, at der fortsat ikke kan gives bøder i sager om mishandling. Lovforslaget ændrer heller ikke ved § 28, stk. 7, der med forslaget bliver stk. 8, hvorefter det som hidtil betragtes som en skærpene omstændighed, at overtrædelsen er sket i forbindelse med gerningsmandens udøvelse af sit erhverv.

Der foreslås ikke ændringer i den § 28, stk. 2, der med forslaget bliver stk. 3, om overtrædelse af nærmere angivne bestemmelser i dyreværnsloven, der ikke samtidig udgør uforsvarlig behandling, grovere uforsvarlig behandling eller mishandling af dyr. Det er hensigten, at bødeniveauet for disse overtrædelser og for førstegangstilfælde af uforsvarlig behandling af dyr skal forblive uændret – både hvad angår bødestørrelserne i og uden for erhverv.

Det er Miljø- og Fødevareministeriets opfattelse, at skærpselsen af bødestraffene for overtrædelse af § 28, stk. 1, 1. og 2. pkt., i dyreværnsloven for så vidt angår sager om grovere uforsvarlig behandling af dyr og gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr (for så vidt der ikke skal idømmes fængselsstraf), bør bestå i en fordobling af de minimumsbøder, som er angivet i forarbejderne til lov nr. 384 af 28. maj 2003 (L 154, 2002-2003, Almindelige bemærkninger punkt 2.3.2.5) og gengivet ovenfor under punkt 2.1.2.1.

Herefter forudsættes fremover følgende "minimums-strafpositioner" som udgangspunkt for strafpåstanden.

Overtrædelser udenfor erhvervsforhold (privates hold af dyr):

<i>Overtrædelse</i>	<i>1. gang</i>	<i>2. gang</i>
Uforsvarlig behandling af dyr	2.000 kr.	6.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	10.000 kr.	15.000 kr.

Overtrædelser i erhvervsforhold:

<i>Overtrædelse</i>	<i>1. gang</i>	<i>2. gang</i>
Uforsvarlig behandling af dyr	5.000 kr.	15.000 kr.
Grovere uforsvarlig behandling af dyr	20.000 kr.	30.000 kr.

Derudover finder Miljø- og Fødevarerministeriet, at det skal anses som en skærpende omstændighed, hvis der i sager inden for erhverv, foreligger gentagne og eventuelt systematiske overtrædelser af dyreværnslovens § 28, stk. 1, 1. og 2. pkt., og derfor fører til en væsentlig højere bøde end det ovenfor anførte i andengangstilfælde inden for erhverv, ville føre til. Dette gælder dog ikke i de sager om transport af dyr, som blev skærpet med lov nr. 530 af 6. juni 2007 om ændring af dyreværnsloven.

For at modvirke, at personer, som led i deres erhverv konsekvent overtræder dyreværnslovgivningen, er det Miljø- og Fødevarerministeriets opfattelse, at der i sådanne sager vil kunne være grundlag for absolut kumulation, dvs. sammenlægning af de bøder, der isoleret set er forskyldt i de enkelte tilfælde. Derved opnås samme retsstilling for det øvrige erhverv som for dyretransporter. Der henvises i den forbindelse til de betragtninger, der er fremført for så vidt angår overtrædelser af transportreglerne i forarbejderne til lov nr. 384 af 28. maj 2003 (L 154, 2002-03, Almindelige bemærkninger, punkt 2.3.4.) og i forarbejderne til lov nr. 530 af 6. juni 2007 (L 215, 2006-07, Almindelige bemærkninger, punkt 3.2.). Det bemærkes, at det må bero på en konkret vurdering i den enkelte sag, i hvilket omfang dette udmålingsprincip (absolut kumulation) bør anvendes.

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

2.3.2. Særligt om fængselsstraf

Med lovforslaget foreslås det at hæve udgangspunktet for længden af udmålte fængselsstraffe, navnlig i de grove tilfælde af uforsvarlig behandling af dyr og ved egentlig mishandling af dyr.

Det foreslås derfor at hæve fængselsstraffene for mishandling og grov uforsvarlig behandling af dyr til et udgangspunkt, der svarer til det dobbelte af den straf, der udmåles i dag, både hvad angår overtrædelser begået i det private og i forbindelse med erhvervsudøvelse. Ligeledes foreslås det, at der (på tilsvarende vis) sker en skærpelse af udgangspunktet for minimumsstraffen i sager om gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr, hvor domstolene vurderer, at der bør idømmes en frihedsstraf.

Det er ikke hensigten at udvide de kategorier af lovovertrædelser, der kan medføre fængsels-/frihedsstraf, men at de fængselsstraffe, der idømmes for de grovere forhold som udgangspunkt bliver dobbelt så lange.

Dyreværnsloven skelner ikke mellem dyrearter. Derfor forudsættes det, at der ved strafudmålingen ikke bliver lagt afgørende vægt på, hvilken dyreart sagen vedrører. Strafudmålingen foretages ud fra en konkret vurdering i det enkelte tilfælde. I vurderingen vil der bl.a. skulle lægges vægt på overtrædelsens alvor, overtrædelsens omfang, overtrædelsens art (er der f.eks. alene tale om en formel overtrædelse), om overtrædelsen er sket med fortsæt og/eller har systematisk karakter, andre omstændigheder (jf. straffelovens almindelige del).

Ved tvivl om, hvorvidt et konkret forhold skal karakteriseres som uforsvarlig behandling, grovere uforsvarlig behandling eller mishandling af dyr forudsættes som hidtil indhentet en udtalelse fra Det Veterinære Sundhedsråd.

Det skal generelt bemærkes, at fastsættelsen af straffen fortsat vil bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder, og at udgangspunktet for udmålingen af straf vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder. Straffelovens almindelige regler om straffastsættelse vil således fortsat finde anvendelse.

3. Påbuds- og forbudsordning

3.1. Gældende ret

Dyreværnsloven indeholder hjemmel til, at der kan meddeles den ansvarlige for et dyrehold påbud om inden for en fastsat frist at træffe de foranstaltninger, som findes nødvendige for at overholde regler i dyreværnsloven eller regler fastsat i medfør af denne lov. Loven indeholder ikke hjemmel til at meddele forbud.

Det fremgår af § 24 b, stk. 1, at der kan meddeles påbud til den ansvarlige for dyreholdet, hvis det konstateres, at der er sket overtrædelser af reglerne på området.

Det fremgår af forarbejderne til ændringerne af dyreværnsloven i 2009 (L 162 (A/B) 2008-2009, Tillæg A 5047), at påbudshjemlen i § 24 b blev indført bl.a. med hensyn til de situationer, hvor det af hensyn til at sikre dyrenes velfærd bør være muligt at påbyde en ændring af forholdene uden at skulle afvente forløbet af en politianmeldelse. Det kunne f.eks. være i tilfælde af mangelfuld pleje af syge dyr, hvor den besætningsansvarlige i givet fald ville kunne pålægges at flytte dyret til en egnet sygesti eller lignende og straks iværksætte den nødvendige pleje.

Det er strafbart ikke at efterkomme et påbud inden for den fastsatte frist, og den ansvarlige for dyreholdet vil i sådanne tilfælde kunne straffes for såvel overtrædelse af dyreværnsloven som for manglende efterkommelse af påbuddet.

3.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser

Den nuværende påbudsordning blev indført i dyreværnsloven med lov nr. 500 af 12. juni 2009 (L 162 B 2008-2009) på baggrund af Forlig om veterinærområdet af 22. august 2008 (Veterinærforlig I). Herefter kan den ansvarlige for et dyrehold meddeles påbud om inden for en fastsat frist at træffe de foranstaltninger, som findes nødvendige for at overholde lovgivningen på området, hvis der er konstateret overtrædelser af dyreværnslovens regler, regler udstedt i medfør af loven eller regler i Det Europæiske Fællesskabs forordninger om forsvarlig behandling af dyr og beskyttelse af dyrs velfærd. Med Veterinærforlig II (af 2.

november 2012) blev det aftalt at overveje at øge anvendelse af påbud samt at indføre mulighed for brug af forbud på dyrevelfærdsområdet, som en del af den styrkede incitamentsstruktur for at motivere til regelefterlevelse.

Den nuværende påbudsbestemmelse er afgrænset til at kunne anvendes over for den ansvarlige for et dyrehold, og påbud kan alene meddeles, når reglerne faktisk er konstateret overtrådt. På dyreværnsområdet anvendes påbud f.eks. i forbindelse med påbud om behandling og håndtering af tilskadekomne dyr.

Bestemmelsens nuværende ordlyd om, at der alene kan meddeles påbud til den ansvarlige for et dyrehold, skal ses i sammenhæng med dyreværnslovens § 2, hvorefter enhver, der holder dyr, skal sørge for, at de behandles omsorgsfuldt. Ordlyden i påbudsbestemmelsen afgrænser tilsynsmyndighedens mulighed for at meddele påbud til andre end den ansvarlige for dyreholdet, typisk besætningsejeren eller den driftsansvarlige, hvilket kan være nødvendigt for at sikre overholdelse af reglerne.

Der forekommer i praksis tilfælde, hvor andre end den ansvarlige for dyreholdet håndterer dyr. Eksempelvis kan der med den nuværende ordlyd herske tvivl om, hvorvidt der kan meddeles påbud i forbindelse med overtrædelser konstateret under transport samt på slagterier og samlesteder og lignende, hvortil dyr er transporteret eller opholder sig midlertidigt. Det forekommer også i praksis, at der i forbindelse med en uvarslet velfærdskontrol alene er en landbrugsmedhjælper tilstede som eneste repræsentant for besætningsejeren, og hvor det vurderes, at der er behov for at påbyde hasteforanstaltninger, som ikke kan afvente besætningsejers eller driftsleders tilstedeværelse. Tilsynsmyndigheden må for at kunne sikre dyrevelfærden, være i besiddelse af egnede instrumenter til at sikre, at der hurtigst muligt rettes op på dyrevelfærdsmæssigt uforsvarlige forhold. Af hensyn til dyrenes velfærd må det i de situationer, hvor det for tilsynsmyndigheden kan være vanskeligt umiddelbart at fastlægge, hvem der er den ansvarlige for dyreholdet, endsige at kontakte denne med henblik på partshøring, være muligt at meddele påbuddet eller forbuddet til den, der i situationen håndterer dyrene, f.eks. et slagteri eller et samlested. Påbud og forbud bekræftes efterfølgende skriftligt til virksomheden, besætningsejeren eller den driftsansvarlige, som også er den påbuddet eller forbuddet har retsvirkning over for.

I medfør af dyreværnslovens § 21 kan politiet give den ansvarlige pålæg om dyrets behandling. Pålæg er forbeholdt situationer, hvor der er tale om uforsvarlig behandling af dyr. Det følger af § 24 e, stk. 3, at pålæg udstedt af politidirektøren har fortrinsret fremfor påbud efter § 24 b, stk. 1. Et påbud bortfalder desuden, hvis der efterfølgende meddeles pålæg efter § 21 for samme forhold.

Af hensyn til dyrenes velfærd og den praktiske udførelse af kontrollen vurderer Miljø- og Fødevareministeriet, at der bør kunne meddeles påbud allerede på det tidspunkt, hvor det er åbenlyst, at der vil ske en overtrædelse af reglerne, hvis forholdet ikke rettes, i modsætning til i dag, hvor reglerne skal være konstateret overtrådt, før der kan meddeles påbud.

Et eksempel på, at det er u hensigtsmæssigt, at reglerne skal være konstateret overtrådt, før der kan meddeles påbud, er indladningskontroller i forbindelse med transport af dyr, hvor den tilsynsførende ud fra besigtigelse af antal dyr og dokumentkontrol kan konstatere, at det vil være en overtrædelse at foretage transporten som planlagt. Efter den nuværende bestemmelse kan den tilsynsførende i dag ikke meddele et påbud til chaufføren eller transportvirksomheden om f.eks. at fjerne dyr fra den planlagte transport, hvis

antallet overstiger det tilladte, før transporten reelt er startet. Med den foreslåede ændring vil chaufføren såvel som transportvirksomheden kunne meddeles påbud eller forbud både i tilfælde, hvor reglerne er konstateret overtrådt, men også i de tilfælde hvor overtrædelse af reglerne vil ske, hvis ikke forholdet ophører eller rettes.

Mens et påbud indeholder en præcisering af, hvad modtageren konkret skal gøre for at overholde en generel regel i lovgivningen, så anvendes forbud til at forbyde modtageren at udføre en bestemt handling og til at præcisere konkret, hvilken handling der skal undlades for at undgå overtrædelse af lovgivningen.

Miljø- og Fødevareministeriet vurderer, at et forbud ofte vil være mere proportionalt og mindre indgribende over for modtageren sammenlignet med et påbud, idet forbuddet overlader valget af løsning til modtageren, hvorimod påbuddet konkret fastlægger en bestemt handling. Som eksempel kan nævnes forbud mod at anvende bestemt maskinel eller materiel i forbindelse med indfangning af slagtekyllinger, hvis dette vurderes at udgøre en fare for dyrene, fremfor at meddele et påbud om, at maskinel eller materiel skal renoveres eller andet, før at indfangningen kan fortsætte.

Det vurderes hensigtsmæssigt, ligesom med hensyn til påbud, at tilsynsmyndigheden får mulighed for at meddele forbud til andre end den ansvarlige for dyreholdet. Det er endvidere hensigtsmæssigt, at forbud kan meddeles såvel i den situation, hvor tilsynsmyndigheden konstaterer, at der vil ske en overtrædelse af reglerne på området, hvis ikke forholdet ophører, som i den situation, hvor reglerne er konstateret overtrådt.

Der er ikke med de foreslåede ændringer tale om, at der sker en ændring af retstilstanden om, at meddelelse af påbud og med forslaget også forbud i udgangspunktet skal ske skriftligt, at parten skal have mulighed for at komme med sin udtalelse, samt at disse krav, jf. stk. 2, kan fraviges i det omfang, det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret. Det følger af forvaltningslovens regler, at afgørelser i udgangspunktet skal ske skriftligt, og at parten i visse tilfælde skal have mulighed for at komme med en udtalelse forud for afgørelsen.

3.3. Lovforslagets indhold

Med lovforslaget forslås det, at miljø- og fødevareministeren fremadrettet kan meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige for at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd.

Påbud og forbud er forvaltningsretlige afgørelser, der har retsvirkning over for virksomheden, besætningsejeren eller den driftsansvarlige, og skal som udgangspunkt meddeles skriftligt. Kravet vedrørende skriftlighed, der følger af dyreværnslovens § 24 b, stk. 1, 2. pkt., og kravet om partshøring, jf. § 24 b, stk. 1, 3. pkt., vil med ændringen også omfatte afgørelser om forbud. Kravet om skriftlighed og partshøring kan dog fraviges efter § 24 b, stk. 2, i det omfang det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret. Der tilsigtes med forslaget ingen ændring af denne retstilstand, som er i overensstemmelse med de gældende forvaltningsretlige regler.

Med forslaget vil påbud og forbud kunne meddeles, hvis det konstateres, at der er sket en overtrædelse, eller at der vil ske en overtrædelse af reglerne på området, såfremt forholdet ikke rettes. Det kan

eksempelvist være relevant at meddele et forbud mod transport af dyr i tilfælde, hvor dyr vil lide overlast, såfremt transporten gennemføres, f.eks. en planlagt transport af dyr i ekstremt vejr.

Bestemmelsens nuværende afgrænsning af, at der alene kan meddeles påbud til den ansvarlige for et dyrehold foreslås ændret således, at tilsynsmyndigheden får mulighed for at meddele påbud og forbud til andre end den ansvarlige for dyreholdet. Den foreslåede ændring indebærer således en præcisering af, at påbuddet kan meddeles til andre end besætningsejeren, f.eks. en tilstedeværende repræsentant for besætningsejeren, eller andre der i situationen håndterer dyrene, f.eks. et slagteri eller et samlested.

Forudsætningen for, at et påbud eller forbud kan meddeles på et kontrolbesøg, er, at den, til hvem det meddeles, faktisk håndterer dyrene og derfor har en tilknytning til besætningen eller dyrene. Eksempelvis bør der kunne meddeles forbud til et slagteri mod at anvende bedøvelsesapparat eller fastholdelsesapparat, hvis disse ikke opfylder lovgivningskravene. Det er nødvendigt at gøre det klart for modtageren af påbuddet eller forbuddet, hvilke handlinger der skal iværksættes eller standses, for at loven og de med hjemmel heri fastsatte krav overholdes. Påbuddets og forbuddets indhold vil derfor afhænge af forholdene i den konkrete situation.

Den gældende retstilstand om, at pålæg meddelt af politidirektøren efter § 21 har fortrinsret i forhold til et påbud vedrørende samme forhold, opretholdes. Dette kommer med forslaget også til at gælde i forhold til forbud.

Konstaterer tilsynsmyndigheden ved den ekstrakontrol, der bl.a. udføres efter, at der er meddelt påbud og med den foreslåede ændring også forbud, at det meddelte påbud eller forbud ikke er efterkommet, vil dette kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, jf. § 28, stk. 2, nr. 3, der med forslaget bliver § 28, stk. 3, nr. 3.

4. Ophævelse af krav om tilladelse til at anvende æglægningsbure

4.1. Gældende ret

Dyreværnslovens §§ 6-8 vedrører anvendelsen af æglægningsbure og andre ægproduktions-systemer.

Ifølge dyreværnslovens § 6 må man kun anvende æglægningsbure, hvis man har indhentet en tilladelse fra Fødevarestyrelsen. Tilladelse kan meddeles for indtil 5 år ad gangen. Bestemmelsen omfattede oprindeligt alle former for æglægningsbure, det vil sige både de såkaldte ikke-stimulusberigede bure (traditionelle æglægningsbure) og de stimulusberigede bure. Anvendelsen af de traditionelle æglægningsbure blev imidlertid forbudt fra den 1. januar 2012, jf. Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner (EF-Tidende nr. L 203 af 3. august 1999, side 53-57).

De nærmere regler for æglægningsproduktion er fastsat i bekendtgørelse nr. 533 af 17. juni 2002 om beskyttelse af æglæggende høner. Bekendtgørelsen implementerer Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner.

Direktivet fastsætter mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner i de traditionelle æglægningsbure, som i dag er forbudt, i de stimulusberigede bure og i alternative systemer. Ved alternative systemer menes der blandt andet produktion af skrabeæg eller æg fra fritgående høner. Direktivet giver desuden mulighed for fastsættelse af nationale regler.

Dyreværnslovens § 4, stk. 1, indeholder hjemmel til, at ministeren kan fastsætte regler om bl.a. dyrs opholdsarealer og opholdsrum. Det følger af § 4, stk. 2, at denne bemyndigelse, for så vidt angår landbrugsdyr, kun gælder regler af mindre indgribende betydning, medmindre reglerne beror på en international forpligtelse.

Bestemmelserne i dyreværnslovens § 6, stk. 2 og 3, indebærer en fravigelse af begrænsningen i § 4, stk. 2. § 6 giver således hjemmel til at fastsætte nationale regler, som har mere indgribende betydning end de regler, som kan fastsættes i medfør af § 4. Bemyndigelsen i § 6 giver hjemmel til at fastsætte regler om tilladelse til æglægningsbure, dyrenes pasning og pleje, og indretning, driften og anvendelsen af andre ægproduktionssystemer end æglægningsbure, som f. eks. ved produktion af æg fra fritgående høns.

Efter dyreværnslovens § 7 kan Fødevarestyrelsen tilbagekalde en tilladelse til at anvende æglægningsbure, hvis ægproducenten groft eller gentagne gange har overtrådt vilkårene for tilladelsen eller reglerne om dyrenes pasning og pleje.

Efter dyreværnslovens § 8 kan de afgørelser, som Fødevarestyrelsen træffer efter § 6, stk. 1, om tilladelse til anvendelse af æglægningsbure og efter § 7 om tilbagekaldelse af sådanne tilladelser, ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

4.2. Miljø- og Fødevareministeriets overvejelser

Som det fremgår ovenfor af punkt 4.1., har det siden den 1. januar 2012 været forbudt at anvende traditionelle æglægningsbure. Lovens krav om tilladelse til anvendelse af traditionelle æglægningsbure er således blevet overflødig.

Ægproducenter skal registrere sig i CHR-registeret (Miljø- og Fødevareministeriets Centrale Husdyrbrugsregister) i overensstemmelse med § 3 i bekendtgørelse nr. 1237 af 30. oktober 2013 om registrering af besætninger i CHR. Gennem denne registrering har Fødevarestyrelsen kendskab til de ægproducenter, der skal føres kontrol med.

De producenter, der ønsker at anvende stimulusberigede bure som produktionsform, skal opfylde de krav, der fremgår af bekendtgørelse om beskyttelse af æglæggende høner. Kravene til de stimulusberigede bure tilgodeser på tilstrækkelig vis en række af æglæggende høners basale behov. Efter Miljø- og Fødevareministeriets vurdering er der således ikke behov for at opretholde en tilladelsesordning for de stimulusberigede bure.

De særlige danske bestemmelser for alternative produktionssystemer stiller krav til belægningsgraden, til indretningen af produktionssystemet og til adgang til udearealer. De særlige danske bestemmelser for produktion i stimulusberigede bure stiller blandt andet krav til areal og til kapaciteten af fodertrug og drikkevandsanlæg. Desuden er der en særlig dansk bestemmelse om, at der højst må være 10 høner pr. bur.

De danske særregler har blandt andet medvirket til, at dødeligheden i de stimulusberigede bure er den laveste af alle i forhold til de forskellige ægproduktionssystemer, ligesom de har bidraget til en forbedring af dyrevelfærden for burhøns. Der vil derfor fortsat være behov for hjemmel til at fastsætte særlige danske regler om de alternative ægproduktionssystemer samt de stimulusberigede bure, hvorfor det er nødvendigt at opretholde bemyndigelsesbestemmelser med et indhold svarende til de gældende § 6, stk. 2 og 3.

Efter lovens vedtagelse vil bekendtgørelse nr. 533 af 17. juni 2002 om beskyttelse af æglæggende høner blive ophævet, og der vil blive udstedt en ny bekendtgørelse, der viderefører kravene til de alternative ægproduktionssystemer og til de stimulusberigede bure.

4.3. Lovforslagets indhold

Det foreslås, at kravet i dyreværnslovens § 6, stk. 1, om, at æglægningsbure kun må anvendes med tilladelse fra Fødevarestyrelsen ophæves, da de traditionelle bure, som nævnt ovenfor under pkt. 4.1. og 4.2., har været forbudt siden 2012, og da der ikke vurderes at være behov for at opretholde en tilladelsesordning for så vidt angår de stimulusberigede bure.

Bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 6, stk. 2, om at miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om dyrenes pasning og pleje, og bemyndigelsesbestemmelsen i § 6, stk. 3, om at miljø- og fødevarerministeren kan fastsætte regler om indretning, driften og anvendelsen af ægproduktionssystemer, foreslås nyaffattet som konsekvens af ophævelsen af stk. 1. Der tilsigtes ingen indholdsmæssige ændringer i den foreslåede affattelse.

Da det foreslås, at der ikke længere skal søges om tilladelse til at anvende æglægningsbure, mister bestemmelserne i både dyreværnslovens § 7 og § 8 deres betydning, hvorfor disse bestemmelser også foreslås ophævet.

Som en konsekvens af ophævelsen af kravet i dyreværnslovens § 6, stk. 1, foreslås det, at henvisningen i straffebestemmelsen i dyreværnslovens § 28, stk. 2, nr. 1, der med forslaget bliver § 28, stk. 3, nr. 1, udgår.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Det vurderes, at forslaget om ophævelse af krav om tilladelse til at anvende æglægningsbure vil medføre begrænsede administrative lettelser for det offentlige.

Forslaget om udvidelse af påbudsmuligheden vurderes at kunne få mindre administrative konsekvenser som følge af en mindre stigning i antallet af meddelte påbud. Omkostninger i forbindelse med den opfølgende ekstrakontrol, som tilsynsmyndigheden foretager, når der er meddelt påbud afholdes fortsat af virksomheden/besættningsejeren. Tilsvarende vil gælde med forslaget om indførelse af forbud. Forslaget om hjemmel til at meddele forbud vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for det offentlige, da forbud forventes at træde i stedet en række af de påbud, som udstedes i dag.

Forslaget om at skærpe straffen for overtrædelse af den gældende § 28, stk. 1, der med forslaget bliver stk. 1 og 2, herunder en fordobling af fængselsstraffen, skønnes ikke at have økonomiske konsekvenser af betydning.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Det vurderes, at forslaget om ophævelse af krav om tilladelse til at anvende æglægningsbure, herunder tidsbegrænsningen på 5 år i lovforslaget, vil medføre mindre administrative byrdelettelser for den enkelte burægsproducent. Da der i alt kun er ca. 30 producenter på landsplan, bliver omfanget af den samlede byrdelettelse meget begrænset.

Forslaget om hjemmel til at meddele forbud og udvidet mulighed for påbud vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for regelrette virksomheder. Påbud og forbud meddeles i forbindelse med en konstateret overtrædelse eller en nærtforestående overtrædelse af lovgivningen, og omkostninger til eventuel opfølgende ekstrakontrol i forbindelse med meddelte påbud og forbud vil derfor ikke få konsekvenser for regelrette virksomheder.

Forslaget om ændring af bødestørrelserne og fængselsstraffene medfører ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for regelrette virksomheder eller borgere.

Lovforslaget har været forelagt Erhvervsstyrelsens Team Effektiv Regulering, som har vurderet, at lovforslaget medfører administrative lettelser for erhvervslivet. De administrative lettelser består i, at lovens § 6 ændres, således kravet om, at æglægningsbure kun må anvendes med tilladelse fra Fødevarestyrelsen, ophæves. Dermed vil de omtrent 30 burægproducenter på landsplan opnå en mindre administrativ lettelse, da det ikke længere er nødvendigt at søge om tilladelse til at anvende æglægningsbure hvert 5. år. TER vurderer, at de administrative lettelser ikke overstiger 4 mio. kr. på samfundsniveau årligt. De bliver derfor ikke kvantificeret yderligere.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Forslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for borgerne.

8. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at medføre miljømæssige konsekvenser.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget vurderes ikke at indeholde EU-retlige aspekter.

10. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslaget har i perioden fra den XX til den YY været i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

A-consult a/s, Advokatrådet, ALECTIA, Alternativfondet, Anticimex, Arbejdsgiverforeningen for konditorer, bagere og chokolademagere (AKBC), A/S Mortalin, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Astma- og Allergiforbundet, Bager- og Konditormestre i Danmark, Biodania, Biodynamisk Forbrugersammenslutning, Brancheforeningen for farmaceutiske industrivirksomheder i Danmark, Brancheforeningen for Kaffe og The (Niels Gade), Brancheforeningen for Lægemiddelvirksomheder i Danmark (LIF), Brancheforeningen SPT, Bryggeriforeningen, Bureau Veritas, Cbfood ApS, Center for Miljø og Toksikologi på DHI Vand-Miljø-Sundhed, CIBIS - Fødevarerådgivning, Coop Danmark, Dacopa, DAKA, DAKOFO, Danish Seafood Association (DSA), Dankost ApS, Danmarks Aktive Forbrugere, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Biavlerforening, Danmarks Farve- og Lakindustri (FDLF), Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Krebseavlerforening, Danmarks Restauranter og Caféter, Danmarks Skibsmæglerforening, Danmarks Tekniske Universitet, Dansk Akvakultur, Dansk Akvarieunion, Dansk Erhverv, Dansk Fødevarerupport, Dansk Fåreavl, Dansk Galop, Dansk Gede Union, Dansk Hunderegister, Dansk Kennel Klub, Dansk Kvæg, Dansk Landbrugsrådgivning, Dansk Primat Sammenslutning, Dansk Ride Forbund, Dansk Skaldyrcenter, Dansk Supermarked, Dansk

Terrier Klub, Dansk Transport og Logistik (DTL), Dansk Travsports Centralforbund, Dansk Varefakta Nævn, Dansk Åleproducentforening, Danske Advokater, Danske Erhvervsakademier, Danske Lammeproducenter, Danske Læskedrik Fabrikker, Danske Professionshøjskoler, Danske Regioner, Danske Speditører, Danske Svineproducenter, Danske Universiteter, Datatilsynet, DAZA (Danske Zoologiske Haver og Akvarier), DCA - Nationalt Center for Fødevarer og Jordbrug, De Samvirkende Købmænd, Den Danske Brancheorganisation for Vitalmidler, Den Danske Dyrlægeforening, Det Danske Fjerkræraad, Det Dyreetiske Råd, Det Sundhedsvidenskabelige Fakultet - KU, Det Veterinære Sundhedsråd, DFO - Dansk Flavour Organisation, DHI - Center for Miljø og Toksikologi, DI Fødevarer, DI Handel, Diabetesforeningen, DTU - Fødevareinstituttet, DTU - Veterinærinstituttet, DOSO – DyreværnsOrganisationernes SamarbejdsOrganisation, Dyrefondet, Dyreforsøgstilsynet, Dyrenes Beskyttelse, Dyrenes Hjælpekomité Freja, Dyreværnsforeningen Alle Dyrs Ret, Dyreværnsrådet, E-Branche-koden ApS, Ecscom v/Kim Iversen, EFSA - Effektiv Food Safety Advise, Elite Food Aps, Emballageindustrien, EMCON, eSmiley, Eurofins Steins Laboratorium, Faglig Fælles Forbund 3F, Fairtrade Mærket, FEHA, Felis Danica, Fokus på Dyr, Foodcare, Food Diagnostics ApS, FoodEfficiency, Forbrugerrådet, Force Technology, Foreningen af Danske Spiritusfabrikker, Foreningen af Fiskeauktioner og Samlecentraler i Danmark, Foreningen af Tilsynsfunktionærer, Foreningen Fair Dog, Foreningen for Biodynamisk Jordbrug (biodynamisk), Foreningen Muslingeerhvervet (FME), Forsvarets Bygnings - & Etablisementstjeneste, FS-C.dk (Food Safety Consult), FødevareDanmark, FødevareExperten, Fødevaregruppen, Fødevarekonceptet, Giftforeningen, Greenpeace Danmark, Grøn Hverdag, Grønlands Selvstyre, Hatting-KS A/S, HELSAM, Helsebranchens Leverandørforening, Hestens Værn, Hjerteforeningen, HORESTA, HygiejneGruppen, Hygiejne Konsulent, Højmarklaboratoriet a/s, International Transport Danmark, Kantineledernes Landsklub, KGH customs services Danmark, KGH customs services Sverige, København Fur, Kommunernes Landsforening, Komply A/S, Kontrolgruppen, Konsumfiskeindustriens Arbejdsgiverforening, Kost, Motion & Sund fornuft (KMS), Kost og ernæringsforbundet, Kræftens Bekæmpelse, Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen af Danske Mælkeproducenter, Landsforeningen Danske Fugleforeninger (LDF), Landsforeningen for Bæredygtigt Landbrug, Landsforeningen Frie Bønder - Levende Land, Landsforeningen Komitéen mod Dyreforsøg, Landskontoret for Heste, Lolex aps, Lynges E. Kontrol, Marine Ingredients, Mejeriforeningen, Møllers Fødevarerådgivning, Nemhygiejne, Ninkovich Consult ApS v/ Dyrlæge Ognjen Ninkovic, NOAHs Sekretariat (noah), NOPALAX, Nyt Hesteliv, Nærbutikkernes Landsforening, OASA, Plastindustrien i Danmark, Poul Kjaerulff, Professionshøjskolerne, QESH Consult, Q-food ApS, QMS- Consult, Rådet for Dyreforsøg, Rådet vedrørende Hold af Særlige Dyr, Sammark, Sedan, SEGES, Sils & Løndal Rådgivning Aps, SKAT, Smiley-One, SPF-Danmark, Stop Spild Af Mad, Strømmen Vordingborg Produktionsskole, SundhedsRådet, Teknologisk Institut, Tonny Møldrup, Veterinærmedicinsk Industriforening, Videntcenter for Svineproduktion, Videntcentret for Landbrug, World Animal Protection Danmark, Økologisk Landsforening.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser Mindre udgifter	Negative konsekvenser Merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Forslaget om skærpede straffe, herunder en fordobling af fængselsstraffe, vil ikke medføre økonomiske konsekvenser af betydning.

Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Forslaget om ophævelse af krav om tilladelse til at anvende æglægningsbure vil medføre begrænsede administrative lettelser.	Forslaget om udvidelse af påbudsmuligheden vurderes at kunne få mindre administrative konsekvenser som følge af en mindre stigning i antallet af meddelte påbud.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Forslaget om skærpede straffe, herunder bødestørrelser, vil ikke medføre økonomiske konsekvenser for regelrette virksomheder. Forslaget om hjemmel til at meddele forbud og udvidet mulighed for påbud vil ikke medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for regelrette virksomheder. Påbud og forbud meddeles i forbindelse med en konstateret overtrædelse eller en nærtforestående overtrædelse af lovgivningen, og omkostninger til eventuel opfølgende ekstrakontrol i forbindelse med meddelte påbud og forbud vil derfor ikke få konsekvenser for regelrette virksomheder.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om ophævelse af krav om tilladelse til at anvende æglægningsbure vil medføre begrænsede administrative byrdelettelser.	Ingen konsekvenser for regelrette virksomheder
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget har ingen EU-retlige konsekvenser	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Med forslaget ophæves kravet i lovens § 6, stk. 1, om at æglægningsbure kun må anvendes med tilladelse fra Fødevarestyrelsen. Forslaget indebærer, at det fra og med lovens ikrafttræden ikke længere vil være nødvendigt at søge om tilladelse til anvendelse af æglægningsbure.

Derudover foreslås det, at bemyndigelsesbestemmelserne i § 6, stk. 2, og i § 6, stk. 3, om at ministeren kan fastsætte regler om henholdsvis pasning og pleje af æglæggende høner og indretningen, driften og anvendelsen af andre ægproduktionssystemer, bibeholdes i en ny § 6. Der tilsigtes ingen indholdsmæssige ændringer med den foreslåede bestemmelse.

Ved denne lovs ikrafttræden vil Miljø- og fødevarerministeriet ophæve bekendtgørelse nr. 533 af 17. juni 2002 om beskyttelse af æglæggende høner, hvorefter der vil blive udstedt en ny bekendtgørelse der indholdsmæssigt vil være tilpasset ophævelse kravet i § 6, stk. 1, om tilladelse til at anvende æglægningsbure.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets almindelige bemærkninger, punkt 4.

Til nr. 2

§§ 7-8 ophæves som konsekvens af ophævelse af kravet i lovens § 6, stk. 1, om tilladelse til at anvende æglægningsbure, jf. nr. 1 ovenfor.

Til nr. 3

Med den foreslåede ændring af bestemmelsens § 24 b, stk. 1, gives miljø- og fødevarerministeren hjemmel til at meddele de påbud og forbud, der anses for nødvendige til at sikre overholdelsen af loven eller regler fastsat i medfør af loven eller af Den Europæiske Unions forordninger om forsvarlig behandling af dyr og om beskyttelse af dyrs velfærd.

En bestemmelse med tilsvarende indhold findes i lov om hold af dyr § 63, dyrlægelovens § 34 og fødevarelovens § 52.

Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at tilsynsmyndigheden er i besiddelse af de instrumenter, der er egnede til at sikre, at reglerne overholdes, samtidig med at de er proportionale i forhold til overtrædelsen. Udgangspunktet vil fortsat være, at påbud og med den foreslåede ændring også forbud, meddeles til den ansvarlige for dyreholdet, altså typisk besætningsejeren eller den driftsansvarlige. Dog bliver det med den foreslåede ændring også muligt, at der kan meddeles påbud og forbud til personer, der i kontrolsituationen håndterer dyr, uden at de som sådan er ansvarlige for dyreholdet. Det kunne f.eks. være tilfælde, hvor det for at sikre dyrenes velfærd er nødvendigt at meddele påbud eller forbud, men hvor det for tilsynsmyndigheden kan være vanskeligt umiddelbart at fastslå det formelle ansvarsforhold. Bestemmelsen bringes derfor på linje med dyreværnslovens § 1, som retter sig mod enhver og ikke kun mod den, der holder dyr, jf. § 2.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger under punkt 3.3.

Med den foreslåede ændring vil forbud kunne anvendes i situationer, hvor et påbud ikke vurderes proportionalt med overtrædelsen, eller hvor et påbud ikke i tilstrækkelig grad vil sikre overholdelse af reglerne. Karakteren af de enkelte påbud og forbud vil afhænge af den konkrete situation, og udgangspunktet, jf. § 24 b, stk. 1, 2. og 3. pkt., er fortsat, at påbud og med den foreslåede ændring også forbud skal meddeles skriftligt, og at modtageren forinden skal have lejlighed til at udtale sig.

I overensstemmelse med forvaltningslovens regler, har tilsynsmyndigheden efter § 24 b, stk. 2, mulighed for mundtligt at meddele påbud i forbindelse med kontrolbesøget, i det omfang det er nødvendigt for at afværge en væsentlig lidelse for dyret, for derefter at eftersende det skriftlige påbud til modtageren. Dette vil med den foreslåede ændring også gælde for forbud.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger punkt 3.2.

Til nr. 4

Den foreslåede ændring af § 24 b, stk. 3, er en konsekvens af den foreslåede hjemmel til at meddele forbud. Det fremgår af forarbejderne til ændringerne af dyreværnsloven i 2009 (L 162, 2008-2009), at hjemlen i § 24 b til at meddele påbud vil kunne anvendes i forhold til enhver overtrædelse af dyreværnsloven eller regler fastsat i medfør heraf, mens politidirektørens mulighed for pålæg efter § 21 er forbeholdt situationer, hvor der er tale om uforsvarlig behandling af dyr. Med forslaget tilsigtes ingen ændringer i den gældende retstilstand om, at pålæg, meddelt efter § 21 vedrørende samme forhold, har fortrinsret i forhold til påbud meddelt efter § 24 b, stk. 1, og med den foreslåede ændring nu også forbud.

Den foreslåede ændring af § 24 e, stk. 1, er en konsekvens af den foreslåede hjemmel til at meddele forbud. Besætningsejeren vil med ændringen også selv skulle afholde udgifterne til opfølgende besøg, som følge af forbud meddelt efter § 24 b, ligesom dette er tilfældet med påbud meddelt efter § 24 b. Af forarbejderne til ændringerne af dyreværnsloven i 2009 (L 162 2008-09) om indførelse af en påbudsordning fremgår det, at besætningsejere selv afholder udgifterne til opfølgende besøg, bl.a. som følge af påbud efter § 24 b.

De udgifter, som besætningsejeren selv skal afholde, vil bl.a. være udgifter til dækning af opfølgende besøg med henblik på at kontrollere, om besætningsejeren har efterkommet påbuddet eller forbuddet.

Den foreslåede ændring af § 28, stk. 2, nr. 3, der med forslaget bliver § 28, stk. 3, nr. 3, er en konsekvensændring som følge af den foreslåede hjemmel til at meddele forbud. Med ændringen vil en overtrædelse af et forbud meddelt efter § 24 b, stk. 1, kunne straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. Konstaterer tilsynsmyndigheden således ved ekstrakontrollen, der udføres efter der er påvist manglende overholdelse af reglerne på området, at et forbud ikke er efterkommet, kan overtrædelsen straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, tilsvarende den nuværende retstilstand for påbud, der ikke er efterkommet, jf. det foreslåede stk. 3, nr. 3.

Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger, punkt 3.3.

Til nr. 5 og 6

Den foreslåede ændring af dyreværnslovens § 28, stk. 1, indebærer en væsentlig skærpelse af straffniveauet i sager om overgreb mod dyr. Med lovforslaget foreslås strafferammen vedrørende uforsvarlig behandling og grovere uforsvarlig behandling ændret fra bøde eller fængsel indtil 1 år til bøde eller fængsel indtil 2 år. I

sager om mishandling af dyr, jf. det nye stk. 2, foreslås strafferammen ændret fra fængsel indtil 1 år til fængsel indtil 2 år. Som følge af den foreslåede forhøjelse af strafferamme bortfalder (behovet for) en/den særlige strafferamme til gentagelsestilfælde i sager om mishandling. Der vil være rummelighed indenfor den foreslåede normalstrafferamme til at tage højde for gentagelsestilfælde. Ændringerne har til formål at hæve strafniveauet for sager om mishandling af dyr, grovere uforsvarlig behandling af dyr og gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr – såvel i som udenfor erhverv., herunder både hvad angår udmålingen af fængselsstraffe og bøder. Dette gælder dog ikke for så vidt angår bødestørrelser i de sager om transport af dyr, som blev skærpet med lov nr. 530 af 6. juni 2007 om ændring af dyreværnsloven.

Med lovforslaget foreslås det at hæve fængselsstraffene for mishandling af dyr, grov uforsvarlig behandling af dyr og i gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr, både hvad angår overtrædelser i det private og i forbindelse med erhvervsudøvelse. Som det fremgår af de almindelige bemærkninger, punkt 2.3, hæves strafferammen med henblik på, at de fængselsstraffe, der idømmes for grovere forhold, fremover bliver fordoblet i forhold til det nuværende strafniveau.

Med lovforslaget foreslås endvidere en fordobling af bødeniveauerne (de vejledende normalbødestørrelser) i sager om grovere uforsvarlig behandling af dyr og gentagelsestilfælde af uforsvarlig behandling af dyr (for så vidt der ikke skal idømmes fængselsstraf), både i og udenfor erhvervsforhold, dog foreslås der ingen ændringer i bødestørrelserne for så vidt angår visse sager om transport af dyr i erhvervsøjemed (jf. ovenfor).

Fastsættelsen af straffen vil fortsat bero på domstolens konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne strafniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises til punkt 2.3.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 7

Den foreslåede ændring af § 28, stk. 2, nr. 1, der med forslaget bliver stk. 3, nr. 1, er en konsekvensændring som følge af ophævelsen af bestemmelsen i dyreværnslovens § 6, stk. 1, jf. nr. 1 ovenfor. Idet kravet i § 6, stk. 1, om, at æglægningsbure kun må anvendes med tilladelse fra Fødevarestyrelsen, foreslås ophævet, vil en straffebestemmelse om overtrædelse af dette krav ikke længere være relevant. Henvisningen til § 6, stk. 1, udgår derfor.

Til nr. 8 – 10

De foreslåede ændringer er en konsekvens af forslaget om at opdele § 28, stk. 1, i to stykker, således at straf for mishandling af dyr bliver reguleret i et særskilt stykke.

Til § 2

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2016.

Loven finder anvendelse på overtrædelser af dyreværnslovgivningen, der begås efter den 1. juli 2016. Er gerningsmanden tidligere blevet straffet for overtrædelse af dyreværnslovgivningen, kan sådanne overtrædelser tillægges gentagelsesvirkning efter de nye regler.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter lovens territoriale anvendelsesområde og indebærer, at loven ikke gælder på Færøerne og i Grønland. Det skyldes, at dyrevelfærd er et hjemmestyreanliggende for Færøerne og et selvstyreanliggende for Grønland.